

τευομένης ἀνθρωπότητος, ἀπὸ τοῦ ἐκ πυρίτου πελέκως τῆς λιθίνης ἐποχῆς μέχρι τῶν τουφεκίων chassopot. Ἐρχονται κατὰ σειράν θώρακες ἑλληνικοὶ, μεσαιωνικὰ πανοπλία, ὄπλισμοὶ ἠρώων καὶ βασιλέων, περικεραλαῖαι ἰταλικαὶ μὲ ἀραβουργήματα ὑπενθυμίζουσαι τοὺς πολεμιστὰς τοῦ Ἀρίστου, ξίφη παντοειδῆ καὶ παντόσχημα, ἀλλόκοτα καὶ παράξενα ἐργαλεῖα καὶ μηχανήματα, τὰ ὁποῖα νομίζεις ὅτι εἶνε ὄργανα βισανιστηρίων, ἀνατολικά ὄπλα λαμπρὰ καὶ ἀκτινοβόλα, σειρά ὅλη ἀναφερομένη εἰς τὸ πυροβολικὸν ἀπὸ τῶν δυσμῶρων βομβαρδῶν μέχρι τοῦ ἐντελεστάτου νεωτέρου κανονίου, μαθηματικαὶ μηχαναὶ καὶ ἐργαλεῖα παντοῖα ἐπιστημονικὰ τῆς νεωτάτης πολεμικῆς τέχνης.

Μετὰ τὰς τέχνας ἔρχονται τὰ γράμματα καὶ αἱ ἐπιστήμαι, καὶ δὴ ἔχομεν ἀνταξίας τῶν πολυτίμων μουσείων πλουσιωτάτης βιβλιοθήκας. Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων εἶνε διὰ τὸν κόσμον τὸν νεώτερον ὅ,τι ἦτο διὰ τὸν παλαιὸν ἡ τῆς Ἀλεξανδρείας. Τὰ δύο ἑκατομμύρια τῶν τόμων, οὓς ἡ βιβλιοθήκη ἐκείνη περιέχει, ἀπὸ τοῦ Καθολικοῦ τοῦ τυπωθέντος τῷ 1460 ἐν Μυγεντία «ἀνευ τῆς βοήθειας τῆς γραφίδος», ὡς λέγει ὁ ἀρχαῖος τυπογράφος ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι, μέχρι τοῦ φυλλαδίου τοῦ χθὲς ἐκτυπωθέντος, ἐκπροσωποῦσι πᾶσαν τὴν παραγωγὴν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη πραγματῶν κατὰ γράμμα τὸ τυπογραφικὸν ἐκείνο οἰκοδόμημα, περὶ οὗ λέγει εἰς τὴν Παραγίαν τῶν Παρισίων ὁ Βίκτωρ Ὑγγώ, ὅπερ εἶνε κατασκευάσμα ἀπέραντον ἐπεριδόμενον ἐπὶ τοῦ κόσμου ὅλου, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἀδιαλείπτως ἐργάζεται ἡ ἀνθρωπότης, ὅπερ αὐξάνει καὶ συσσωρεύεται εἰς ἀτελευτήτους ἑλικας, καὶ ὅπου συγγέρονται μὲν αἱ γλώσσαι, ἀκατάπαυστος δὲ εἶνε ἡ ἐνεργητικότης τῶν ἐργατῶν, ἀκούρατος ὁ μόχθος καὶ λυσσῶδης ὁ συναγωνισμός. Τὸ οἰκοδόμημα ἐκείνο τὸ τεράστιον εἶνε τὸ ἄστυον, ὅπερ ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν κατὰ παντὸς κατακλυσμοῦ, κατὰ παντὸς καταποντισμοῦ τῶν θαρβάρων, εἶνε ἄλλος πύργος τῆς Βαβέλ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ τὴν θαρτύτιμον ἐκείνην τῶν βιβλίων συναγωγὴν κοσμοῦσι λαμπρὰ καὶ σπανιώτατα κοσμήματα· ἐκδόσεις principes, ἀντίτυπα μοναδικὰ, σπανιώτατα, βιβλία τῆς νηπιακῆς τῆς τυπογραφίας ἡλικίας (incipubilia) ἄθικτα, δεσμίματα ἰσορροζόντα πρὸς λίθους πολυτίμους. Ὅλαι ὁμοῦ τῆς Εὐρώπης αἱ βιβλιοθήκαι δὲν θὰ ἠδύναντο ν' ἀντισταθμίσωσι τὴν Ἐθνικὴν τῶν Παρισίων. Ἐκατοντάκις χίλια χειρόγραφα ἀνάκεινται ὡσαύτως ἐκεῖ, πάσης ἐποχῆς, παντὸς ἔθνους, πάσης καλλιγραφίας. Πολλὰ τῶν χειρογράφων τούτων εἶνε ἐξ ἐκείνων, ἅτινα κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἠγόραζον οἱ βασιλεῖς ἀντὶ μιᾶς πόλεως, καὶ ἀπηγόρευον τὴν μετακίνησίν των ἐπὶ ποιῆ ἀπορισμοῦ. Τὰ μικρογράφημα, ἅτινα

τὰ κοσμοῦσι καὶ λαμπρὰ αὐτῶν δεσμίματα, ἐπαυξάνουσιν εἰς τὸ ἀτίμητον τὴν ἀξίαν αὐτῶν. Πολλὰ χειρόγραφα ἔχουσι καὶ ἀξιολόγους εἰκονογραφίας, διότι καὶ αὕτη ἡ τέχνη εἰς τὰ βιβλία εἶχε καταφύγει κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα περιμένονσα καιρὸν εὐθετώτερον ἵνα ἀναπτυχθῆ, οὐχὶ σπανίως δὲ ἡ γραφικὴ ὠρισμένου αἰῶνος δὲν μᾶς εἶνε ἄλλοθεν γνωστὴ ἢ ἐκ τῶν χειρογράφων.

Πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην ἀνταποκρίνεται τὸ Μουσεῖον τὸ Νομισματικὸν καὶ τὸ τῶν Χαλκογραφημάτων (cabinet des Estampes). Τριακόσαι χιλιάδες παλαιῶν καὶ νέων νομισμάτων καὶ μεταλλίων εἶνε τεθησαυρισμένοι εἰς τὸ Νομισματικὸν Μουσεῖον καὶ σειρά ὅλη δακτυλιολίθων ἢ καμέων, ἐν οἷς τὸ περιώνυμον καμέον τῆς Ἀγίας καπέλλας, τὸ μέγιστον πάντων τῶν γνωστών. Ἐκεῖ εἶνε καὶ τὸ κύπελλον τῶν Πτολεμαίων, ὁδοὺν ἔπειν ἡ Κλεοπάτρα, τὸ χρυσοῦν ποτήριον τῶν Ῥηδῶν (Rennes) μὲ βακχικὰ ἀνάγλυφα, τὰ ἀργυρὰ ἀγγεῖα καὶ ἀγαλμάτια τοῦ Bernay, τὰ τέσσαρα ὀνομαστὰ μέταλλα τῆς Ταρσοῦ, ἐν οἷς ἐν, βάρους εἰκοσι στατήρων, εἰκονίζει βασιλέα τῆς Βακτρικῆς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα τέχνης ἔργα ἀξιοθαύμαστα.

Τοῦ δὲ Μουσείου τῶν Χαλκογραφημάτων πληροῦσι τὰ χαρτοφυλάκια ἐν ἑκατομμύριον καὶ τετρακόσαι χιλιάδες χαλκογραφῶν καὶ λιθογραφῶν, ἀπὸ τῶν ἀτελεστάτων φλωρεντινῶν δοκιμῶν τοῦ 15' αἰῶνος μέχρι τῶν λιθογραφημάτων τοῦ Mouilleron, μέχρι τῶν ἔργων τοῦ Καλαμάττα καὶ τοῦ Μερκούρη.

Εἰς ὅσα εἶπομεν ἄς προστεθῶσι καὶ αἱ ἐξῆς βιβλιοθήκαι· ἡ Μαζαρίνη, ἡ τῆς Ἀγ. Γενεβιέθης, ἡ τῆς Σορβώννης, ἡ τοῦ Arsenal! Ἄς γείνη πρὸς τοῦτοις μνεῖα καὶ τοῦ Μουσείου τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας, ὅπερ ἔχει ἀτελευτήτους συλλογὰς, τὰ Ἀρχεῖα, ἔνθα κεῖνται τὰ ἔγγραφα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας ἀπὸ τοῦ χάρτου τοῦ Χιλδεβέρτου μέχρι τῆς διαθήκης τοῦ Λουδοβίκου 15' καὶ τὴν πληθὺν τῶν παντοειδῶν ἰδιωτικῶν συλλογῶν.

Ταῦτα πάντα περιέχουσιν οἱ Παριεῖσι, ἀνοίγουσι δὲ μετ' ἀπεριορίστου ἐλευθεριότητος εἰς πάντας τὰ μουσεῖα, τὰς βιβλιοθήκας καὶ τὰς συλλογὰς των, φιλοξενούντες τὴν διάνοιαν τὴν ἀνθρωπίνην ὅσον ἐνδέχεται μεγαλοπρεπῶς.

[Paul de Saint Victor].

**

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἰατρός τις μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ἐχθέσει αὐτοῦ περὶ τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ θανάτου συναδέλφου, ὃν ἐπεσκέπτετο αὐτὸς μετὰ δύο ἄλλων ἰατρῶν, ἐπανεκάθισαν συζητῶντες τὰς φράσεις: «Ἐσκέφθημεν καὶ οἱ τρεῖς... Καὶ οἱ τρεῖς ἤμεθα τῆς γνώμης...» Τότε ἀνεφώνησέ τις:

— Τί ἠθέλατε λοιπὸν νὰ κάμῃ καὶ ὁ ἀσθενὴς ἐναντίον τριῶν;

σχέδιον ὑποβλήθη ἐν εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς τοῦ Βερολίνου ἐνεκρίθη, καὶ τριμελὴς ἐπιτροπὴ διωρίσθη, ὅπως συνεννοηθῆ μετὰ τὴν ἐταιρίαν ἐξ ὀνόματος τῆς δημορχίας διὰ τὰ περαιτέρω.

Κατὰ τοὺς ἀπογραφικοὺς καταλόγους τῶν διευθύνσεων τῶν διαφόρων ταχυδρομείων τῆς Εὐρώπης, ὁ ἀριθμὸς τῶν διαφόρων γραμματίων, ἐπιστολῶν καὶ ἐντύπων χαρτίων, τῶν ἀποσταλέντων ταχυδρομικῶς ἐν ἔτει 1873, ἀνέβη εἰς τὸ ἥδη ὑπέρογκον ποσὸν 3,958,000,000 (τρία δισεκατομμύρια, καὶ ἐννεακόσια πεντήκοντα ὀκτὼ ἑκατομμύρια) ἐν ἔτει δὲ 1878 ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἀνέβη εἰς 5,600,000,000 (πέντε δισεκατομμύρια καὶ ἑξήκοντα ἑκατομμύρια), ἤτοι ἠύξησε κατὰ 41 τοῖς 0/10. Προσεκίζοντες ἀναλόγως προϋοῦσαν τὴν ἐπαύξεισιν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ παρόντος αἰῶνος, εὐρίσκουμεν, ὅτι ἡ ταχυδρομικὴ κίνησις τῆς Εὐρώπης θέλει τότε ὑπερβῆ τὸ ποσὸν τῶν 25 δισεκατομμυρίων ἀποστολῶν.

Τὸ ταχυδρομεῖον ἀπέβη ἄρθρον τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ βίου τῶν σημερινῶν ἐθνῶν τόσον σπουδαῖον, ὥστε εἶνε βέβαιον σχεδὸν, ὅτι μετὰ τινὰ, σχετικῶς ὀλίγα, ἔτη θέλει ἀποβῆ ὑπηρεσία ἐκτελοῦσα τὰς ἀποστολάς τόσον εὐθηρὰ, ὥστε ἡ τιμὴ αὐτῶν νὰ εἶνε ἴση σχεδὸν πρὸς τὴν ἀξίαν τῆς ἐπιστολῆς ἢ καὶ ὅλων δωρεάν.

Πρὸ πολλοῦ ἦτο ἀπηγορευμένον τὸ κάπνισμα ἐν Βοστώνῃ, τῇ σοβαρᾷ ταύτῃ καὶ κατ' ἐξοχὴν καθαριστικῇ πόλει τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς βορείου Ἀμερικῆς. Ὁ ἀπαγορευτὸν δὲ τὸ κάπνισμα νόμος οὗτος ὤφειλετο κυρίως εἰς τὰς προσταθείας ἐνὸς ἀσπόνδου ἐχθροῦ τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν καπνιστῶν, τοῦ αἰδεσιμωτάτου Γεωργίου Τράση. Ὁ νόμος οὗτος δὲν ἐφηρμόζετο, ὡς εἶκος, μεθ' ὅλης τῆς αὐστηρότητος· ἀλλ' οἱ καπνισταὶ ἐφοβοῦντο πάντοτε, καὶ εὐλόγως, διότι ἐγνώριζον, ὅτι κατὰ πᾶν νέφος καπνοῦ, ὅπερ ἤθελον ἐκσπενδονήσαι εἰς τὸν ἀέρα, εἰς ἀτυνομικὸς κλητῆρ ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ αὐτοὺς ἐκ τοῦ περιτραχηλίου, καὶ νὰ δημεύσῃ καὶ καπνοσύριγγα καὶ σιγάρον.

Ὁ νόμος οὗτος προεκάλεσε τόσα παράπονα, ὥστε ὁ Κήρυξ τῆς Νέας Γόρκης ἀναγγέλλει τὴν προσεχῆ κατάργησιν αὐτοῦ, ὅπερ ἔσται ἀληθὴς θρίαμβος διὰ τοὺς καπνιστὰς τῆς Βοστώνης. Ἀλλὰ ποία ὄμως ἀποτυχία διὰ τὸν αἰδεσιμωτάτον Τράση! Εὐτυχῶς ὄμως δὲν θὰ ὑποφέρῃ αὐτὸς ἐκ τῆς καταργήσεως τοῦ νόμου, διότι ὁ σεβασμῶς ἐχθρὸς τοῦ καπνοῦ ἀπεχαιρέτησε πρό τινος τὸ ζῆν, καὶ μετέβη εἰς κόσμον ἄλλον, ἐνθα οὐκ ἔστι καπνιστῆς.

Ἐν Αὐστραλίᾳ, μεταξὺ τῆς 23 καὶ 24 μοίρας πλάτους, εὐρέθη πρὸ ὀλίγου φυτὸν νέον ἔχον ιδιότητας ναρκωτικὰς. Τὸ φύλλον του ἔχει μῆκος 3—4 δακτύλων, τὸ δὲ ἄνθος του εἶνε κωδωνίσκος κηρόχρους μετὰ γραμμὰς ἐρυθρὰς. Τὸν Αὐγουστον τὸ φυτὸν τοῦτο ἀνθεῖ, καὶ τότε οἱ ἐγ-

χώριοι συλλέγουσι τὰ φύλλα του, τὰ ξηραίνουσι διὰ τοῦ ἀτμοῦ, ἀκολούθως τὰ ἐμβάλλουσιν εἰς σάκκους ἐκ καννάβου, καὶ τὰ παραδίδουσιν εἰς τὸ ἐμπόριον. Ὁ οὗτω παραλαβὼν αὐτὰ ἔμπορος τὰ βρέχει, τὰ ἀναμιγνύει μετὰ στάκτην, καὶ τὰ περιτυλίσσει ἐν εἰδῆ σιγάρων, τὰ ὅποια οἱ ἐγχώριοι συνειθίζουσι νὰ μασσῶσι· τὸ δ' ἀποτέλεσμα τῆς μασσήσεως ταύτης, ἐὰν γείνη ὅπως οὐκ ἀφύλονος, εἶνε ὅτι ὁ μασσητῆς ἐμπίπτει εἰς ἀναισθησίαν πλήρη.

Εἰς μετριωτέρην δόσιν λαμβανόμενα τὰ φύλλα ταῦτα, ἐπιφέρουσι τόνωσιν ὁμοίαν περιπυρὸς πρὸς τὴν τῶν μεθυστικῶν ποτῶν. Ἡ μετρία χρῆσις κατευναρίζει τὴν πείναν, καὶ οἱ μεταχειριζόμενοι αὐτὰ δύνανται νὰ ἐπιχειρήσωσιν ὀδοιπορικὰς μακροτάτας, χωρὶς μεγάλῃν κόπωσιν καὶ ἀνευ πολλῆς τροφῆς.

Ἡ εἰς τὰς διαφόρους χώρας κατανάλωσις τοῦ ζύθου ἐξετιμῆθη ὡς ἐξῆς :

Ἐν Ῥωσίᾳ ἕκαστος ἐξοδεύει κατ' ἔτος 16 λίτρας ζύθου· ἐν Ἑλβεσίᾳ 31, ἐν Αὐστρίᾳ 45, ἐν Ὀλλανδίᾳ 54, ἐν Πρωσίᾳ 121, ἐν Ἀγγλίᾳ 174, ἐν Βελγίῳ 189, ἐν Βυρτεμβέργῃ 270, ἐν Βυραρίᾳ 370, ἐν Δανιμαρλίᾳ 81.

Ἡ πόλις τοῦ Μονάχου ἐξοδεύει πλεονέκτον ζύθον παρὰ πᾶσαν ἄλλην πόλιν τοῦ κόσμου, ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς, ὅστις συμποσοῦται εἰς 230,000 ψυχὰς, διότι ἐν Μονάχῳ ἀναλογοῦται κατ' ἔτος εἰς ἕκαστον πρόσωπον 684 λίτραι ζύθου.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ·

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὁ ἰατρὸς κ. Π. Καμπάνης ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ "Ἔρα τὰ ἐπόμενα : Τὸ ὕδωρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ὡς ἔχει δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ἐπιδρᾷ κακῶς ἐπὶ τοῦ γαστροεντερικοῦ σωλήνος ὡς ἐμπειρίχον ἀφθονον κόνιν. Πάντες δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι διυλιστῆρας εὐρωπαϊκοὺς ὡς ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῶν τιμῆς· ἕνεκα τούτου συμβουλεύω ἐν εἶδος ἀπλοῦ διυλιστῆρος δυναμένου ὑπὸ πάντων νὰ κατασκευασθῆ προχειρῶς καὶ μετὰ μικροτάτην δαπάνην.

Λαμβάνετε ἐν χωνίον ἱκανοῦ μεγέθους, πληροῦντε τὸν σωλῆνα τούτου διὰ μικρῶν τεμαχίων ἀνθράκων, κατ' ἀρχὰς μεγαλητέρων κατόπιν μικροτέρων· ἀφοῦ ταῦτα πληρώσωσι τὰ τρία τέταρτα τοῦ σωλήνος τὸ λοιπὸν πρὸς τὸ ἄνω μέρος τὸ πωμάζετε δι' ἐνὸς τεμαχίου σπόγγου καλῆς ποιότητος καὶ καθαροῦ οὕτως, ὥστε τὸ ὕδωρ χυνόμενον ὑπεράνω τοῦ πώματος εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ χωνίου νὰ ἐξυκολουθῆ νὰ βῆ στάγην ἐκ τοῦ κατωτέρου μέρους αὐτοῦ.

Οὕτως ἐν διαστήματι ὀλίγων ὡρῶν ἔχετε τὸ πρὸς πόσιν ὕδωρ τῆς ὅλης ἡμέρας διαυγέστατον καὶ ἀπηλλαγμένον πάσης ζένης οὐσίας.